

БЪЛГАРИЯ.

Хилядолѣтие отдавна мина
отъ оня день, когато съ браненъ кликъ
преплува Дунавъ скитската дружина
и въ Мизия нахълта вождъ великъ.

А тоя вождъ, съсъ замисли дълбоки,
бѣ нашиятъ юначенъ Аспарухъ,
и вредомъ той по върхове високи
издигна знамето на своя духъ!

Роди се тъй България корава
отъ Дунава до Солунъ и до Драчъ,
срѣдъ нея крепостъ здрава бѣ Балканътъ,
отблъскващъ мълкомъ чуждия палачъ!

Византия отъ дъно се разтресе,
лежеше ничкомъ тя предъ Симеонъ,
Преславъ бѣ гордо стжпкалъ подъ нозе си
измамата на нейния законъ.

На северъ се о Дунава опрѣхме,
запѣ на изтокъ Евксинусъ сърдитъ,
сърдца си ний на югъ въ Егея сгрѣхме,
на западъ Шаръ изпъкна страховитъ.

Тр.

